

≡ Eesti
≡ Kontsert

RÉMY MARTIN

RÉMY MARTIN'I
JA EESTI KONTSERDI

Uusaasta- kontsert

Mirjam Mesak sopran • **Carolina Eyck** teremin

Eesti Riiklik Sümfooniaorkester

Dirigent **Kaspar Mänd**

RÉMY MARTIN
COGNAC FINE CHAMPAGNE

XO

KONJAKI VANUSES PEITUB PEHME
JA RIKKALIK MAITSEKÜLLUS.

1724-2024
300
YEAR ANNIVERSARY

Tähelepanu! Tegemist on alkoholiga.
Alkohol võib kahjustada teie tervist.

L 30. DETSEMBER 2023 19.00 Pärnu kontserdimaja
E 01. JAANUAR 2024 18.00 Estonia kontserdisaal

RÉMY MARTIN'I
JA EESTI KONTSERDI

Uusaasta- kontsert

Mirjam Mesak sopran
Carolina Eyck teremin
Eesti Riiklik Sümfooniaorkester
Dirigent **Kaspar Mänd**

Koostöös Eesti Riikliku Sümfooniaorkestriga
Tallinna kontserdist teeb teleülekande Eesti Rahvusringhääling.

Claude Debussy (1862–1918)

Sümfooniline prelüüd „Fauni pärestlõuna“ (1894)

„Prélude à l'après-midi d'un Faune“

Hector Berlioz (1803–1869)

„L'île inconnue“ / „Tundmatu saar“ laulutsüklist „Les nuits d'été“ / „Suveööd“
op. 7 (1841/1856), tekst: Théophile Gautier

Solist Mirjam Mesak (sopran)

Henri Duparc (1848–1933)

„Extase“ / „Ekstaas“ (1874), tekst: Henri Cazalis

Solist Mirjam Mesak (sopran)

Charles Gounod (1818–1893)

„Je veux vivre“ (Julia valss) ooperist „Romeo ja Julia“ (I vaatus) (1867)

Solist Mirjam Mesak (sopran)

Maurice Ravel (1875–1937)

„Valses nobles et sentimentales“ / „Nooblid ja sentimentaalsed valsid“
(1911/1912)

- *Modéré – très franc*
- *Assez lent – avec une expression intense*
- *Modéré*
- *Assez animé*
- *Presque lent – dans un sentiment intime*
- *Assez vif*
- *Moins vif*
- *Epilogue: lent*

V A H E A E G

Régis Campo (*1968)

„Dancefloor With Pulsing“ / „Pulseeriv tantsupõrand“ tereminile ja orkestrile
(2018, Eesti esiettekanne)

Solist Carolina Eyck (teremin)

George Gershwin (1898–1937)

Sümfooniline poem „American in Paris“ / „Ameeriklane Pariisis“ (1928)

Muusikamaastik polnud enam kunagi endine, kui pildile ilmus **Claude Debussy**, kes väitis, et helilooja kõrv ja maitse on paremad otsustajad kui harmoonia- ja polüfooniareeglid, ning lõi teoseid, mida põlgasid akadeemikud ja armastas publik. Tema sulest pärineb **sümfooniline prelüüd „Fauni pärestlõuna“** (1894) – 20. sajandi muusikakunstis märgilise tähendusega oopus ja muusikalise impressionismi kuulsaim kunstiteos. Sellega juhtis helilooja kuulajad uude helimaailma, milles andsid tooni peened värvivarjundid ja ootamatud harmoonialaigud ning milles erinevalt romantilisest kunstist ei väljendunud emotsionaalsed seisundid mitte otseselt, vaid kaugete kajadena. „Fauni pärestlõuna“ on inspireeritud prantsuse sümbolistliku luuletaja Stéphane Mallarmé (1842–1898) luulest. Pärast teose ülimenukat esmaettekannet 1894. aasta detsembris Pariisis kirjutas vaimustunud Mallarmé Debussyle kirja, milles tõdes, et helilooja sümfooniline prelüüd ületab imetlustäratava tundepeenuse poolest isegi tema luulet. Debussy teoses elustub Mallarmé luuletuses kirjeldatud antiikne süžee suvelämbuses flöötis puhuvast faunist – pooleldi kitse ja pooleldi inimese sarnasest mütoloogilisest olendist –, kes unistab nümfidest. Helilooja Pierre Boulez on öelnud, et „fauni flööt tõi muusikakunsti uue hinguse“, dateerides selle partituuriga uut tüüpi muusika sündi.

Hector Berlioz oli tärkava prantsuse romantismi musternäidis – tundeline, kirglik ja impulsiivne. Jätnud vastu perekonna tahtmist pooleli meditsiiniõpingud, tudeeris ta heliloomingut Pariisi konservatooriumis, pälvides 1830. aastal maineka Rooma preemia, mis võimaldas tal end Itaalias täiendada. Samal aastal lõi ta oma tähtse, autobiograafiliste sugemetega „Fantastilise sümfoonia“, millele andis loomeimpulsi noore helilooja ennastunustav armumine iiri näitlejannasse Harriet Smithsonisse. Berlioz küll abiellus oma ihaldatuga, ent nende liit ei kujunenud õnnelikuks.

1841. aastal, kui paar oli teineteisest kaugenenud ja Berlioz alustas suhet Marie Reciaga, kirjutas ta laulutsükli **„Les Nuits d'été“ („Suveööd“)** **op. 7**. Helilooja, kes on jätnud oma elu ja loomingut põhjalikult valgustava materjali mälestusteraamatu näol („Mémoires de Hector Berlioz“, 1865), libiseb sellest erakordsest laulutsüklist pea märkamatuks mööda – puuduvad andmed nii tellija kui ka ettekande kohta. Igatahes peegeldavad valitud laulutekstid Théophile Gautier' luulekogumikust „La Comédie de la mort“ („Surma komöödia“, 1838) Berlioz'i sügavaimat igatsust armastuse järele ning ta on pannud pikkadesse ja karaktersetesse meloodiatesse justkui eluaegse melanhoolia. Kuueosalise tsükli lõpetab **„L'île inconnue“ („Tundmatu saar“)**, milles meremees kutsub kauni neiu laevareisile, pakkudes talle välja erinevaid sihtkohti. „Viige mind

truule kaldale, kus armastus on igavesti jääv!" ütleb neiu, ent sellist paika meremees ei tunne.

Prantsuse hilisromantismi aja suhteliselt vähetuntud helilooja **Henri Duparc** on jätnud järelpõlvedele küll vaid alla 40 teose, ent mitmed neist – eelkõige tema 17 laulu – on ühed tähelepanuväärseimad omas žanris. Kuigi Duparc elas kõrge vanuseni, lõpetas ta komponeerimise 30. eluaastate keskel, põhjuseks närvihaigus – neurasteenia. Sajandivahetusel kaotas helilooja ka nägemise ning elu lõpu poole kannatas halvatus all. Enesekriitilise inimesena hävitas ta mitmeid oma teoseid, sealhulgas ooperi „Roussalka“.

Duparci on ühes Gabriel Fauréga peetud suurimaks prantsuse *mélodie*-meistriks. Tema laulud näitavad üles autori suurepärase tekstitundlikkust ning tema klaverisaadet ilmestavad küllaltki keerukad kontrapunktilised elemendid. Duparc on osanud hoiduda sentimentaalsusest, mis oli sageli valitsev tollaste prantsuse heliloojate lauludes.

Prantsuse sümbolistliku poeedi Henri Cazalise (pseodonüümiga Jean Lahor) lühikesel luuletusel põhinev „**Extase**“ („**Ekstaas**“) aastast 1874 on aeglane ja sensuaalne laul, milles armujoovastust on võrreldud unenäolise surmaga. Laulus peegelduvad Duparci iidoli Richard Wagneri mõjutused – prantsuse bariton Pierre Bernac on nimetanud seda „wagnerlikuks nokturniks“.

Charles Gounod oli prantsuse vararomantismi helilooja, kes sarnaselt Berlioziga õppis kompositsiooni Pariisi konservatooriumis ja pälvis ihaldatud Rooma preemia. Ta kaalus ka vaimuliku elukutset, ent pühendus siiski heliloomingule – eelkõige ooperite ja sakraalmuusika loomisele. Autori tosinast ooperist on jäänud ajasõelale „Faust“ (1859) ning „**Romeo ja Julia**“ (1867). Viimane tuli menukalt lavale 27. aprillil 1867 Pariisi Théâtre Lyrique'is ja et linn oli samal ajal toimuva maailmanäituse tõttu küllastajatest tulvil, jõudis ooper väga suure rahvusvahelise publikuni.

Idee ooperist William Shakespeare'i aegumatu armastusloo põhjal sai Gounod pärast seda, kui oli kuulnud Berlioz'i samanimelist koorisümfooniast. Toetudes Jules Barbier' ja Michel Carré libretole, pani Gounod Shakespeare'i tragöödia muusikasse tundlikult, dramaatiliselt ja meloodiarikkalt. Ooperi tuntuimaks numbriks on I vaatusest pärit hoogne ja virtuoosne **Julia valss „Je veux vivre“ („Ma tahan elada“)** – ood noorusele ja vabadusele, mida nimategelane esitab Capulettide lossis toimuval maskiballil enne seda, kui on kohanud oma elu armastust, Romeot.

Maurice Ravel oli veendunud, et heliloojad peaksid õppima komponeerimist sarnaselt maalikunstnikuga – jäljendades häid eeskujusid. Nii uuris ta kogu elu hoolikalt tuntud meistrite

partituure. Teosega „**Valses nobles et sentimentales**“ („**Nooblid ja sentimentaalsed valsid**“) teeb ta kummarduse Schubertile, kelle sulest on pärit kaks 1820. aastatel loodud klaverikogumikku: „Valses sentimentales“ *op.* 50 ja „Valses nobless“ *op.* 77. Algselt klaverile kirjutatud Raveli oopuse tõi 8. mail 1911 Pariisis esiettekandele loo pühendusesaaja Louis Aubert. Sellel kontserdil palade autoreid ei nimetatud, vaid lasti kuulajatel arvata, kes need võiks olla. Raveli autorluse suutsid tuvastada vaid vähesed, nende hulgas Debussy, kelle sõnul oli kõnealune teos kirja pandud „kõige tundlikuma kõrva poolt, mis eales on eksisteerinud“.

Järgmisel aastal orkestreeris Ravel „Nooblid ja sentimentaalsed valsid“ baleriin Nataša Truhanova palvel lühiballeti „Adélaïde, ou le langage des fleurs“ („Adélaïde ehk Lillede keel“) jaoks. Ballett ei jäänud teatrite mängukavadesse küll püsima, ent Raveli „Nooblid ja sentimentaalsed valsid“ leidsid endale eluõiguse iseseisva orkestriteosena. Teos koosneb seitsmest valsist ja epiloogist, milles kõlavad meenutusena muusikalised motiivid eelnevatest paladest. Helilooja pole täpsustanud, millised valsid on „nooblid“ ja millised „sentimentaalsed“ – jäägu see kuulaja otsustada.

Auhindadega pärjatud nüüdisaja prantsuse helilooja **Régis Campo**

(*1968) on õppinud kompositsiooni oma kodulinna konservatooriumis Marseille's Georges Bœufi juures, Pariisi konservatooriumis Alain Bancquart'i ja Gérard Grisey' klassis ning täiendanud end eraviisilisel Edison Denissovi ja Henri Dutilleux' käe all. Tema loomingu kataloog hõlmab üle 200 teose, sealhulgas lava-, orkestri- ja kammeroopuseid, koori- ja soololaule, klaveri- ja orelipalu ning filmipartituure. Campo muusikat on kirjeldatud sõnadega nagu mänguline, värvikas, humoorikas ja rütmienergiast tulvil. Tema teoseid mängitakse sageli autori kodumaal, ent ka teistes Euroopa riikides, samuti Aasias ja Põhja-Ameerikas.

„**Dancefloor With Pulsing**“ („**Pulseeriv tantsupõrand**“) **tereminile ja orkestrile**

(2018) valmis rahvusvahelise nüüdismuusikafestivali Ars Musica tellimusel ning kannab pühendust Carolina Eyckile, kes soleeris teose esiettekandel 9. novembril 2018 Brüsselis. „Kui ma mõistsin, et minu tereminisolist Carolina Eyck on tõeline „marlane“, sai mu teos „Pulseeriv tantsimine“ olla üksnes tohutu maavälise kosmoselaeva (koos Marsi tantsupõrandaga) saabumine Maale. Teos on üles ehitatud obsessiivsele meloodiale, mida arendatakse edasi kahel kummalisel akordil ja „vildakal“ rütmil,“ on öelnud oma oopuse kohta autor.

Teremin, mille leiutas 1919. aastal vene teadlane Lev Termen, on üks vähestest instrumentidest, mida

mängitakse füüsilise kontaktita – juhtseadmepel on kaks metallist antenni, mille ümber tekib elektrivälja ning mängija saab ühe käega kontrollida helikõrgust ja teisega helitugevust. Pilli ebamaise ja kosmilise kõla tõttu on seda kasutatud nii avangardmuusikas kui ka ulme- ja õudusfilmides, näiteks võib teremini kuulda briti krimisarja „Midsomeri mõrvad“ tunnusloos.

George Gershwin on kirjutanud end muusikaajalukku geniaalse laulumeistri ja ameerika esimese rahvusliku ooperi („Porgy ja Bess“) loojana. Olles teinud endale 1920. aastateks nime Broadway muusikaliheliloojana, lõi ta samal kümnendil ka oma igihaljad orkestriteosed: „Rhapsody in Blue“, klaverikontserdi F-duur ja **sümfoonilise poeemi „Ameeriklane Pariisis“**, milles autor on meisterlikult kokku sulatanud klassikalise muusika vormid ja tehnikad ning džässist pärit stiililemendid.

Idee Ameerika turisti muljeid kajastavast teosest tuli Gershwinile 1920. aastatel Pariisi külastades. New Yorki naastes andis helilooja intervjuu ajakirjale Musical America, milles ta kirjeldas oma värsket helitööd järgnevalt: „See uus teos, õigupoolest rapsoodiline ballett, on loodud väga vabalt, see on moodsaim muusika, mida ma siiani olen kirjutanud. Esimene osa on arendatud tüüpilises prantsuse stiilis, Debussy ja Kuuiku laadis, kuigi

teemad on kõik algupärased. Mul oli kavatsus anda edasi ameeriklasest reisija muljeid, kes uitab mööda Pariisi, kuuleb tänavakära ja imeb endasse prantsuse atmosfääri. Nagu oma teisteski orkestriteostes, pole ma taotlenud mingit kindlat süžeed [...], nii et iga kuulaja võib muusikasse juurde mõelda kõike, mida talle tema kujutlusvõime vaid ette suudab maalida.“

„Ameeriklane Pariisis“ kõlas esiettekandes 13. detsembril 1928 Carnegie Hallis New Yorgi Filharmooniaorkestri poolt Walter Damroschi dirigeerimisel suure publikumenu saatel ning on aja jooksul leidnud endale staatuse kui üks enim esitatud ja salvestatud orkestriopuseid 20. sajandil.

Evelin Kõrvits

≡ Eesti
= Kontsert

Talvine teekond

Ain Anger bass · **Mihkel Poll** klaver

Schubert. Laulutsükkel „Talvine teekond“

L **16. MÄRTS 19.00** Pärnu kontserdimaja
K **20. MÄRTS 19.00** Tartu ülikooli aula
L **23. MÄRTS 19.00** Estonia kontserdisaal

Mirjam Mesak (sopran) on Baieri Riigiooperi laulja, kes on jätnud unustamatu mulje rollidega Jolantast Musetteni. 2022. aasta septembris mängis ta peaosas Axel Ranischi filmis „Armunud Orphea“, mis esilinastus Baieri Riigiooperis, tõestades, et tal on mitte ainult „väljapaistev hääl“ (Crescendo), vaid ta on ka osav näitleja. Seejärel linastus film kõikjal Saksamaa kinodes.

Hooaeg 2023/24 tähistab lauljanna jaoks mitmeid põnevaid debüüte. Ta lisab oma repertuaari Baieri Riigiooperi egiidi all Ksenja rolli (Mussorgski „Boriss Godunov“) ja teeb debüüdi Taani Kuninglikus Ooperis Miikali osatäitjana Händeli oratooriumis „Saul“, mille lavastab Barrie Kosky. Lisaks kordab ta Münchenis Musetta rolli (Puccini „Boheem“) ja Leedi Macbethi õuedaami osa (Verdi „Macbeth“), ning teda näeb ka Sostakovitši ooperis „Nina“ Kirill Serebrennikovi lavastuses Vladimir Jurowski juhatusel, Verdi „Trubaduuris“ Antonino Fogliani käe all ja Wagneri „Parsifalis“, mida dirigeerib Adam Fischer.

Eestis esineb Mirjam regulaarselt Rahvusooper Estonia, Eesti Riikliku Sümfooniaorkestri ja Vanemuise sümfooniaorkestriga. Selle hooaja algul naasis ta Tallinna, et astuda üles solistina Mahleri 2. sümfoonia koos ERSOga maestro Neeme Järvi käe all. Eesti esimese professionaalse helilooja ja organisti Rudolf Tobiase 150. sünniaastapäeva tähistamisel soleeris ta Eesti Filharmoonia Kammerkoori ja Tallinna Kammerorkestri ees Tõnu Kaljuste juhatusel oratooriumis „Joonas“.

Eelmisel hooajal debüteeris Mirjam Mesak Münchenis Oscarina Johannes Erathi Verdi „Maskiballi“ uuslavastuses Ivan Repušici käe all. Ta tegi kaasa ka Weberi „Nöidküti“ Änncheni osas Lothar Koenigsi dirigeerimisel ning kehastas rolle nagu Tebaldo (Verdi „Don Carlo“, dir Andrea Battistoni), Anna (Verdi „Nabucco“, dir Daniele Rustioni), Esimene puuhaldjas (Dvořák „Näkinoid“, dir Henrik Nánási) ning kordas varasemaid rolle, sh Janáčeki ooperis „Väike kaval rebane“ Mirga Gražinytė-Tyla käe all ja Verdi „Boheemis“ Juraj Valčuha dirigeerimisel. Samuti osales Mirjam edukalt maestro Marek Janowski lõppkontsertidel Dresdneri Filharmoonikute muusikajuhina.

Hooajal 2021/2022 laulis Mirjam Musetta rolli Asher Fisch'i käe all Verdi ooperis „Boheem“, mida voogedastas rahvusvaheliselt Baieri Riigiooper ja kus tema tegelaskuju kiideti selle ilu ja elegantsi (Opera Wire) eest. Samuti esines ta Juliette osas Simon Stone'i märgilises Korngoldi „Surnud linna“ lavastuses Kirill Petrenko käe all, millest ilmus ka DVD. Nimiosa kehastamine Tšaikovski ooperis „Jolanta“ Cuvilliés' teatris Alevtina loffe juhatusel tõi talle üksmeelse kriitikute tunnustuse oskuse eest tuua tegelaskujus välja „uskumatult palju sügavust“ (Bachtrack). Ka see lavastus on salvestatud DVD-le. Müncheni Ooperistuudios töötamise ajal on Mirjam jätnud endast kustumatu mulje mitte ainult Jolantana, vaid ka Freia (Wagneri „Reini kuld“), Nella (Puccini „Gianni Schicchi“) ja Kastehaldja (Humperdinck „Hans ja Grete“) rollides.

Mirjam Mesak on lõpetanud kiitusega Guildhalli Muusika- ja Draamakooli, kus ta õppis prof Rudolf Piernay juhendamisel. Ta on esinenud solistina mitmetes Londoni tuntud kontserdisaalides, nende seas Barbican Hall, Wigmore Hall ja Milton Courti kontserdisaal (mh Londoni Sümfooniaorkestri festivali This is Rattle raames).

2019. aastal pälvis ta Baieri kunstipreemia etenduskunste kategoorias (Bayerische Kunstförderpreis in Der Sparte Darstellende Kunst).

Carolina Eyck on saksa-sorbi muusik ja helilooja, keda tuntakse maailma juhtiva tereminivirtuoosina. 2015. aastal pälvis ta Echo Klassiku preemia aasta kontsertsalvestise kategoorias. Eyck töötas oma mängutehnika (kaheksa sõrme täpse asetuse) välja 16. eluaastaks ja avaldas esimese põhjaliku tereminiõpiku „The Art of Playing the Theremin“ („Teremini mängimise kunst“). Tema meetodit kasutavad nüüd tereministid kogu maailmas ja see on olnud selle pilli interpreteerimises pöördele tähtsusega.

Carolina Eyck on esinenud kontserdisaalides üle maailma ning astunud solistina üles Berliini Raadio Sümfooniaorkestri, BBC ja Brüsseli Filharmoonikute, Argentina Riikliku Sümfooniaorkestri jt orkestrite ees. Kontserte tereminile ja orkestrile on Eyckile kirjutanud mitmed heliloojad, nende seas Kalevi Aho, Andrew Norman, Dalit Warshaw ja

Carolina Eyck foto: Christian Hüller

Régis Campo. Ta esines ka Fazil Say „Universumi“ ja „Mesopotaamia“ sümfooniade esiettekannetel. 2016. aastal andis ta koos American Contemporary Music Ensemble'iga välja albumi, millel kõlavad tema „Fantaasiad tereminile ja keelpillikvartetile“.

Aastal 2016 alustas Carolina Eyck kontserditurneesid oma uuendusliku soolokavaga „Teremin ja hääl“. Ta kasutab innovatiivselt ruumilist helisüsteemi, lastes oma pillil kogu ruum täita ning laval arendatavad *loop*'id kulgevad sünkroonis tema tantsulaadsete liigutustega. Tasakaalustades minimaalset ja progressiivset elektronmuusikat, jätab Carolina meloodiline ja osaliselt fikseeritud kompositsioonistiil palju ruumi virtuoosetele improvisatsioonidele. Tema transkriptsiooni Ennio Morricone „Kulla ekstaasist“ on vaadatud internetis üle 15 miljoni korra. Eyck on välja andnud mitu soloalbumit, sealhulgas „Eleegiad tereminile ja häälele“ (2019) ning „Thetis 2086“ (2022). Ta naudib koostööd artistidega erinevatelt aladelt: rokilegend Steve Vai, laulja-laulukirjutaja Gotye, DJ Jeff Mills, kitarrist Jim Moginie, Tangerine Dream, multiinstrumentalist Jacob Collier, vokalist Theo Bleckmann jt.

Carolina Eyck korraldab regulaarselt töötubasid, loenguid ja meistriklasse kogu maailmas. Ta on Colmari (Prantsusmaa), Leipzigi ja Berliini (Saksamaa) Teremini Akadeemia kunstiline juht. 2018. aastal esines ta TEDx Talki raames kõnega enesekontrolli ja

Eesti Riiklik Sümfooniaorkester
foto: Krööt Tarkmeel

vabaduse sümbioosist, mängides samal ajal teremini. Praegu on tema tegemistest valmimas dokumentaalfilm „Carolina and the Waves“ („Carolina ja lained“).

Eesti Riiklik Sümfooniaorkester (ERSO) on elav ja mitmekülgne orkester, kes püüdleb alati tipptaseme poole. Eesti vanimal ja mainekaimal regulaarselt tegutseval sümfooniaorkestril täitub sel hooajal 97. tegevusaasta. ERSO ajalugu ulatub aastasse 1926 ning sarnaselt paljude omataolistega maailmas on see seotud rahvusliku ringhäälingu sünni ja arenguga. Alates hooajast 2020/2021 on enam kui 100-liikmelise orkestri peadirigenti ja kunstiline juht Olari Elts. Neeme Järvi jätkab koostööd ERSOga eluaegse

aupeadirigendina, orkestri kunstiline nõustaja on Paavo Järvi, varasemad peadirigendid on olnud Olav Roots, Paul Karp, Roman Matsov, Neeme Järvi, Peeter Lilje, Leo Krämer, Arvo Volmer, Nikolai Aleksejev ja taas Neeme Järvi.

ERSO on käinud arvukatel turneedel ning osalenud mainekatel rahvusvahelistel muusikafestivalidel. Möödunud hooajal esineti Olari Eltsi juhatusel Nürnbergis, Münchenis ja Pariisis. Samuti toimus orkestri esimene kontserdireis Suurbritanniasse, kus kahe nädala jooksul anti 11 kontserti. 2021. aasta novembri lõpus osalesid ERSO ja Elts Poolas rahvusvahelisel Kes- ja Ida-Euroopa muusikafestivalil Eufonie. 2019. aastal avasid ERSO ja Neeme Järvi Prantsuse Raadio

maineka Montpellier' muusikafestivali ning orkester käis Kesk-Euroopa turneel, kus Neeme Järvi juhatusel esineti Viini Musikvereini kuldses saalis, Linzi Brucknerhausi suures saalis, Praha Rudolfnumi Dvořáki saalis ja Bregenzi Bodensee saalis ning Mihhail Gertsji juhatusel Saksamaal Erlangenis ja Viersenis. Veel on esinetud sellistel maailmalavadel nagu Berliini Konzerthaus, New Yorgi Avery Fisher Hall (praeguse nimetusega David Geffen Hall), Peterburi Filharmoonia suur saal ja Maria teatri kontserdisaal, Kölni Filharmoonia, Helsingi Musiikkitalo, Stockholmi Berwaldhallen jt.

ERSO plaadistuste kõrget kvaliteeti on esile tõstetud mainekates klassikalise muusika ajakirjades ning sellega on kaasnenud mitmed tunnustused, millest olulisim on Eesti esimene Grammy (2004, dirigent Paavo Järvi), värskemad aga aasta klassikaalbumi tiitel 2020. aastal Eesti muusikaauhindade jagamisel Elleri sümfooniliste poeemide teise plaadi eest (dirigent Olari Elts) ning Eesti Kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali aastapreemia ERSO-le ja Olari Eltsile Elleri muusika salvestiste eest. Suurepärase koostöö on ERSO-l selliste mainekate plaadifirmadega nagu Chandos, BIS, Onyx, samuti Ondine, ERP jt.

Lisaks kohalikele raadio- ja telekanalitele on ERSO kontserte üle kandnud Mezzo ja medici.tv ning EBU vahendusel on need jõudnud paljudesse Euroopa raadiojaamadesse. 2020. aastal alustas tegevust ERSO TV

(erso.tv), kus saab vaadata kõiki orkestri *live*-kontserte ning juba toimunud esinemisi.

KOOSSEIS

Dirigent Kaspar Mänd
Kontsertmeister Triin Ruubel

I VIIUL

Triin Ruubel
Kaija Lukas
Kätlin Ivask
Nina Kawaguchi
Kristiina Aimla
Kirti-Kai Loorand
Astrid Muhel
Elisabeth Härmand
Tõnis Pajupuu
Triin Veissmann
Piret Sandberg
Kaiu Talve
Andrus Tork
Tarmo Truuväärt

II VIIUL

Kaido Välja
Kristel Kiik
Triin Krigul
Egert Leinsaar
Maiu Mägi
Kristjan Nõlvak
Annelize Vlasenko
Rebekka Siimer
Leevi Rosin
Mari-Katrina Suss
Marlis Timpmann

VIOOLA

Liina Žigurs
Helena Altmanis
Mall Help
Kaja Kiho
Karin Sarv
Martti Mägi
Juhan Palm-Peipman
Liisi Rusnak
Kristiina Välja
Mairit Mitt-Bronikowska

TŠELLO

Indrek Leivategija
Villu Vihermäe
Riina Erin
Andres Alexander Metspalu
Katrín Oja
Levi-Danel Mägila
Lauri Toom
Maris Vallsalu

KONTRABASS

Regina Udod
Janel Altroff
Xiaonan Nie
Madis Jürgens
Indrek Pajus
Hanna Jürgenson

FLÖÖT

Mihkel Peäske
Mari-Liis Vind
Janika Lentsius

OBOE

Nils Rõõmussaar
Aleksander Hännikäinen
Heli Ernits

KLARNET

Soo-Young Lee
Taavi Orro
Meelis Vind

FAGOTT

Peeter Sarapuu
Jakob Peäske
Kristjan Kungla

METSASARV

Kalmer Kiik
Tõnu Künnapas
Jürnas Rähni
Artur Reinpöld

SAKSOFON

Rene Laur
Lauri Sepp
Tanel Koho

TROMPET

Indrek Vau
Villem Süvari
Erki Möller

TROMBOON

Peeter Margus
Väino Põllu
Johannes Kiik

TUUBA

Madis Vilgats

TIMPANID

Maarja Nuut

LÖÖKPILLID

Kaspar Eisel
Vambola Krigul
Terje Terasmaa
Tiit Joamets
Karl-Johann Lattikas
Rein Roos

HARF

Lisanne Rull
Saale Kivimaker-Rull

KLAVER/TŠELESTA

Kärt Ruubel

Kaspar Mänd on oma põlvkonna hinnatumaid dirigente, kes on esile tõusnud oma tegevusega nii muusikateatris kui ka sümfoonilise muusika esitustes. Alates 2014. aastast on ta dirigent Rahvuskooperis Estonia, kus ta on juhatanud üle 40 erineva lavateose, sh Wagneri „Lohengrin“, Debussy „Pelleas ja Melisande“, Verdi „Trubaduur“, „Traviata“, „Jeanne d'Arc“, Raveli „Laps ja lummutised“, Donizetti „Don Pasquale“ ning arvukalt ballette, operette ja muusikale.

Aastatel 2019–2023 oli Kaspar Mänd Pärnu Linnaorkestri peadirigent. Sel perioodil telliti ja esitati koos palju uudisteoseid, mille eest ta pälvis 2021. aastal Eesti Kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali aastapreemia. 2022. aasta kevadel ilmus album „as if a river were singing...“ Alisson Kruusmaa, Maria Kõrvitsa ja Rasmus Puuri orkestriloominguga.

Kaspar Mänd on juhatanud ERSOt, Tallinna Kammerorkestrit, Vanemuise sümfooniaorkestrit, Tampere Filharmooniaorkestrit, Iiri Rahvuskooperi orkestrit, Janáčeki-nimelist Filharmooniaorkestrit (Tšehhi), Miskolci Sümfooniaorkestrit (Ungari), YXUS Ensemble'it ja teisi kollektiive.

Kaspar Mänd õppis Vanalinna Hariduskolleegiumi muusikakoolis oboed (õpetajad Kalev Kuljus, Aleksander Hännikäinen) ning koorijuhtimist (Hirvo Surva). 2012. aastal lõpetas ta Eesti Muusika- ja

Teatriakadeemia kooridirigeerimise erialal prof Hirvo Surva käe all ning 2014 magistrantuuri orkestridirigeerimises prof Paul Mägi juhendamisel. Ta on täiendanud end Pariisi konservatooriumis prof Zsolt Nagy dirigeerimisklassis, osalenud Järvi Suveakadeemias (2009, 2011, 2013) ning Eri Klasi ja Risto Joosti meistrikursustel.

Aastal 2009 kutsus ta Mänd kokku segakoori HUIK! ning aastatel 2011–2014 oli ta kammerkoori Voces Musicales peadirigent. 2016. aastal asutas ta Uue Tänav Orkestri, kellega esitati kõik Beethoveni ja Mendelssohni sümfooniad. Ta on olnud dirigent 2014. ja 2019. aasta üldlaulupidudel ning 2017. ja 2023. aasta noorte laulupidudel.

Aastatel 2018–2022 oli Kaspar Mänd dirigeerimise õppejõud Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias.

UUSAASTAKONTSERDI KORRALDUSMEESKOND

EESTI KONTSERIT

PRODUKTSENT

Maarit Kangron

PRODUKTSENT ABI

Birke Elisabeth Jakobson

MEEDIASUHTED

Silver Kuusik

Jelena Poverina

TURUNDUS

Riina Aamisepp

Laura Pöldma

GRAAFILINE DISAIN

Kleer-Keret Tali

MÜÜK

Merje Mürsepp-Kuntu

Eveli Loorents (Pärnu)

KEELETOIMETUS

Tiina Talts

Madli Vallikivi-Päts

HELI

Rando Mälton

VALGUS

Priidu Atlas

LILLESEADE

Anniki Made

LIVIKO

TURUNDUSDIREKTOR

Eve Nõmm

ÜRITUSPRODUKTSENT

Grete Elmi

TOOTEJUHT

Robert Sulumäe

EESTI RAHVUSRINGHÄÄLING

REŽISSÖÖRID

Ove Musting

Eva Katariina Taimre

PRODUKTSENT

Mai Kangro

SAATEJUHT

Joonas Hellaerma

≡ Eesti
≡ Kontsert

Paavo Järvi

Eesti Festivaliorkester

Sol Gabetta tšello, Argentiina

*Dvořák. Tšellokontsert h-moll op. 104
Tšaikovski. Sümfonia nr. 1 g-moll op. 13*

K 17. JAANUAR 19.00
Estonia kontserdisaal

Piletid: Piletilevi | Eesti Kontserdi kassad

eestikontsert.ee

≡ Eesti
≡ Kontsert

EESTI KONTSERDI
HOOAJA LÕPPKONTSERT

Julia Fischer

viul, Saksamaa

Academy of St Martin in the Fields

kammerorkester, Ühendkuningriigid

*Mozart. Sümfonia nr 29 ja 40
Beethoven. Romansid viulile ja orkestrile*

K 8. MAI 19.00
Estonia kontserdisaal

Piletid: Piletilevi | Eesti Kontserdi kassad

eestikontsert.ee

HOOAJA
PEATOETAJA

admirals

LIVIKO
— anno 1898 —

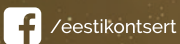
AUTOPARTNER

OLEREX

SORAINEN

eestikonsert.ee